

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

yes no
A B C D E F G H I J K L
M N O P Q R S T U V W X Y Z
1 2 3 9 0
Goodbye

100
ROKOV

PRÍBEHOV
AGATHY CHRISTIE

ČAS
PRÍLIVU

Agatha
Christie®

ČAS
PRÍLIVU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: *Taken at the Flood*
preložila Zdenka Buntová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii je použitý citát z diela W. Shakespeara *Július Caesar*
(*Historické hry*, Tatran, Bratislava 1989) v preklade Jozefa Kota.

Taken at the Flood Copyright © 1948 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Čas prílivu* © 2020 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2020

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2221-7

Aj v nás sa strieda príliv s odlivom.
Kto na vlne je, dotýka sa hviezd.
Kto omešká ju, ten sa do smrti
plahočí iba biednou plytčinou.
Na šírom mori sme sa ocitli.
Buď zachytíme prúd, kým slúži nám,
buď na dno klesneme.

PROLÓG

V každom klube sa nájde niekto otravný. Klub Coronation nebol výnimkou a skutočnosť, že práve prebiehal letecký útok, na veci nič nemenil.

Major Porter, ktorý kedysi slúžil v Britskej indickej armáde, zašuchotal novinami a významne si odkašľal. Každý z prítomných uhol pohľadom, ale nepomohli si.

„Čo to vidím? *The Times* uverejnili oznámenie o smrti Gordona Cloada,“ začal. „Sformulované je to veľmi opatrne: Piateho októbra následkom útoku nepriateľa... Adresu, pravdaže, neuvádzajú, ale viem úplne presne, kde sa to stalo – neďaleko môjho skromného príbytku, v jednom z tých parádnych domov hore na Campden Hille. Som členom tamojšej domobrany a priznám sa, že to nešťastie mnou trochu otriaslo. Cloade sa práve vrátil zo Spojených štátov, vyslali ho tam kvôli nejakej vládnej zákazke. Dokonca sa tam oženil. Vzal si mladú vdovu pani Underhayovú. Podľa veku by mu mohla byť dcérou. Jej prvého manžela som poznal, stretli sme sa v Nigérii.“

Major Porter sa odmlčal. Nikto z prítomných neprejavil záujem, nik ho nepožiadala, aby pokračoval. Všetci sa poschovávali za noviny, no majora Portera to neodradilo. Vždy mal poruke siahodlhé historicky o ľuďoch, ktorých nikto nepoznal.

„Neobyčajný prípad,“ pokračoval uvzato s očami upretými na pár mimoriadne špicatých lakoviek, čo bol typ obuvi, aký z duše neschvaľoval. „Ako vravím, som člen protiletectkej obrany a videl som už kadečo. Účinok tlakovej vlny sa nedá vopred odhadnúť, no tento výbuch bol náramne čudný. Zасыpalo pivnicu, odtrhlo strechu, prízemie však zostalo prakticky nedotknuté. V dome bolo šesť ľudí: traja sluhovia – starší manželský pár a dievča na výpomoc –, potom Gordon Cloade, jeho žena a švagor, ženin brat. Všetci sa skryli v pivnici – iba brat pani Cloadovej, bývalý príslušník špeciálneho komanda, dal prednosť pohodlnej spálni na prízemí a bombardovanie ako zázrakom prežil iba s niekoľkými modrinami. Sluhovia zahynuli pri výbuchu, Gordona Cloada zasypali sutiny. Vyhrabali ho, no cestou do nemocnice zomrel. Jeho ženu odhodila tlaková vlna – utrpela zranenia a z oblečenia na nej nezostala ani nitka. Našťastie prežila a lekári vyslovili nádej, že z otrasu sa časom vystrábi. Bude z nej bohatá vdova, majetok Gordona Cloada musel mať hodnotu vyše milióna.“

Major Porter sa znova odmlčal a pohľadom skízol od špicatých lakoviek cez pásikavé nohavice a čierne sako až k vajcovitej hlave a nápadným fúzom. No pravdaže, cudzinec! To vysvetľovalo tie nemožné topánky. Neslýchané! Kam ten náš klub speje? Cudzinci ešte aj tu? rozhorčil sa v duchu major Porter, no pokračoval v rozprávaní.

Skutočnosť, že cudzinec venuje jeho rozprávaní sústredenú pozornosť, majorove predsudky nezmiernila ani trocha.

„Nemôže mať viac ako dvadsaťpäť rokov,“ pokračoval. „A už dvojnásobná vdova. Alebo si to aspoň myslí...“ dodal významne.

Zmíkol, zjavne dúfal, že narážkou prebudí niečiu pozor-

nost' a konečne sa dočká sa nejakého komentára, no keď sa nik neozval, tvrdohlavou vykladal ďalej:

„Mám na vec vlastný názor. Celé je to čudné. Ako vravím, poznal som jej prvého muža, Underhaya. Prijemný človek, istý čas pôsobil v Nigérii ako oblastný splnomocnenec. Pre svoju prácu bol zaniatený, úrad viedol prvotriedne. S tým dievčaťom sa oženil v Kapskom Meste. Bola tam s nejakým kočovným divadlom. Chudobná, pekná, bezmocná, veď to poznáte. Dychtivo počúvala, ako nebórak Underhay básni o kraji, ktorý spravuje, o šírých otvorených priestoroch, achkala, aké to tam musí byť krásne a ako túži ‚od všetkého ujsť‘. Zakrátko sa zaňho vydala a naozaj od všetkého ušla. Chudák Underhay, zaľúbil sa po uši, ale od samého začiatku im to nefungovalo. Jeho žena tamojší kraj nenávidela, nudila sa na smrť a domorodcov sa bála. Predstavovala si, že bude chodiť po návštevách, stretávať sa s ľuďmi od divadla a debatovať o herectve. Samota vo dvojici uprostred divočiny nebola pre ňu. Osobne som sa s tou osobou nikdy nestretol, toto všetko som sa dozvedel až od nešťastného Underhaya. Krach manželstva ho hlboko zasiahol, no vyriešil to veľmi decentne. Súhlasil s rozchodom a poslal ju domov. Došlo k tomu krátko predtým, ako som ho spoznal. Bol rozrušený, potreboval sa vyrozprávať. V istom ohľade bol až smiešne staromódny – ako rímsky katolík rozvody neuznával. ‚Existuje aj iný spôsob, ako dať žene slobodu,‘ prehodil raz a ja na to, aby nerobil hlúposti, pretože žiadna žena na svete nestojí za guľku do hlavy.

Na niečo také vraj ani nepomyslel, uistil ma a potom dodal, že z rodiny zostal sám a nemá nijakých príbuzných, ktorí by sa oňho strachovali. Keby sa do vlasti doniesla správa o jeho smrti, z Rosaleen bude vdova – aj tak si nič

iné neželá. ‚A čo vy?‘ opýtal som sa. ‚Možno sa niekde ďaleko, aspoň tisíc míľ odtiaľto zjaví nejaký pán Enoch Arden a začne nový život,‘ odvetil. Snažil som sa ho odhovoriť. ‚Rosaleen by sa to raz mohlo vypomstiť,‘ varoval som ho. ‚Och, to určite nie,‘ on na to. ‚Dotiahnem to do konca. Robert Underhay bude mŕtvy.‘

Viac som sa nad tým nezamýšľal, no asi o šesť mesiacov som sa dopyčul, že Underhay v tej divočine zomrel na nejakú horúčku. Jeho domorodci boli spoľahliví, úradom doniesli historku, ktorá znela vierohodne, a lístok napísaný Underhayovou rukou. Oznamoval v ňom, že miestni preňho robia, čo je v ich silách, no má obavu, že jeho život speje ku koncu. A do neba vychválil svojho predáka. Ten muž mu bol telom-dušou oddaný. Aj ostatní by odpri-sahali všetko, o čo ich Underhay požiadal. Takže takto je to... Underhay možno leží pochovaný uprostred rovníkovej Afriky, no možno nie – a ak neleží, pani Cloadová môže jedného dňa zažiť šok. A po zásluhe, povedal by som. Nikdy som sa s ňou nestretol, ale zlatokopku rozoznám na sto míľ. Chudáka Underhaya má na svedomí ona, zničila ho. Náramne zaujímavý príbeh.“

Major Porter sa rozhlíadol okolo seba, či mu dá niekto za pravdu, no zachytil len znudený, nezúčastnený pohľad mladého pána Mellona, ktorý rýchlo pozrel inam, a zdvorilo pozorný pána Hercula Poirota.

Vtom zašuchotali noviny, z kresla pri kozube sa zdvihol sivovlasý muž a s kamennou tvárou vyšiel z miestnosti. Majorovi Porterovi ovisla sánka a mladý pán Mellon hvizdopopod nos.

„Vy ste tomu dali, major!“ poznamenal. „Viete, kto to bol?“ „Nebesá!“ vyplašil sa Porter. „Pravdaže viem. Osobne sa nepoznáme, ale viem, o koho ide... To bol Jeremy Cloade,

brat Gordona Cloda, však? Tak toto je veľmi nešťastná situácia. Keby som len tušil...“

„Je advokát,“ škodoradostne ho informoval mladý Mellon. „Stavím sa, že vás zažaluje za očierňovanie alebo za urážku na cti.“ Mladík s potešením vyvolával poplach a obavy všade, kde to nezakazoval zákon o výnimočnom stave.

„To je malér, to je malér,“ zúfal si major Porter.

„Dnes večer bude o tej historke vedieť celý Warmsley Heath,“ upozornil Mellon, „a všetci Clodovci žijú neďaleko odtiaľ. Určite budú do noci sedieť a debatovať, čo podniknú.“

V tej chvíli zahučali sirény označujúce koniec poplachu. Mladý Mellon prestal so zlomyseľnými poznámkami a zdvorilo odprevadil svojho priateľa Hercula Poirota na ulicu.

„Ach, tieto kluby... hrozná atmosféra,“ poznamenal. „Zbierka starých nudných patrónov. A tento Porter je hádam najhorší. Jeho opis indického triku s povrazom trvá trištvrte hodiny a pozná každého, koho matka čo len raz navštívila britskú posádku v Puné!“

Toto sa stalo na jeseň roku 1944. A koncom jari 1946 dostal Hercule Poirot návštevu.

V jedno príjemné májové ráno sedel Hercule Poirot pri svojom dokonale upratanom písacom stole, keď vošiel jeho sluha George a úctivo zamrmlal:

„Je tu nejaká dáma, pane. Pýta sa na vás.“

„Aký typ dámy?“ opatrne vyzvedal Poirot.

Mal rád Georgeove presné opisy.

„Ak mám hádať vek, povedal by som niečo medzi štyridsať a päťdesiat. Pôsobí neupraveno, trochu bohémsky.“

Kvalitné turistické topánky. Kabát a sukňa tvídové, ale blúzka čipková. Náhrdelník vyzerá ako egyptský, ale o pravosti pochybujem. Modrý šifónový šál.“

Poirot sa nepatrne otriasol.

„Nemyslím, že ju chcem vidieť,“ usúdil.

„Mám jej oznámiť, že sa necítite dobre, pane?“

Poirot naňho vrhol zamyslený pohľad.

„Určite ste jej povedali, že mám dôležitú prácu a nesmiete ma rušiť.“

George si odkašľal.

„Vraj pricestovala z vidieka iba kvôli vám a je jej jedno, koľko bude čakať.“

Poirot vzdychol.

„Človek by sa nemal vzpierať nevyhnutnému,“ zamrmľal. „Ak sa dáma v strednom veku, ktorá nosí falošné egyptské korále, rozhodla navštíviť Hercula Poirota a merala cestu z takej diaľky, nič ju neodradí. Bude vysedávať v hale, kým nedosiahne svoje. Uvedzte ju, George.“

George sa vzdialil, a keď sa vrátil, formálne oznámil:

„Pani Clodová.“

Vošla žena v obnosenom tvídovom kostýme a s rozviazatým šálom. Keď s rozžiarenou tvárou vystrela ruku, dlhý náhrdelník sa jej rozhojdal a zaštrkotal.

„Pán Poirot,“ zvolala. „Prichádzam k vám na pokyn zo záhrobia.“

Poirot nepatrne zaklipkal očami. „Pozoruhodné, madam. Možno by ste si mohli sadnúť a porozprávať mi...“

Ďalej sa nedostal.

„Pokyn vyhľadať vás nám potvrdili obidva spôsoby, pán Poirot – samovoľné písanie aj špiritistická tabuľka. Tú sme použili predvčerom večer s madam Elvaryovou. Úžasná žena! Opakovane nám vychádzali tie isté iniciálky. H. P., H. P.,

H. P. Žiaľ, ich pravý význam som hneď nepochopila. Také veci potrebujú čas. My smrteľníci obývajúci materiálny svet totiž nevidíme jasne. Márne som si lámala hlavu, kto má také iniciálky, no tušila som, že to musí nejako súvisieť s minulosťou – bola vskutku vynikajúca –, ale istý čas trvalo, kým mi svitlo. A potom som si kúpila časopis *Picture Post* (čo bol ďalší zásah vyšších sfér, pretože zvyčajne kupujem *New Statesman*) a našla v ňom vás – vašu fotografiu a článok o prípadoch, ktoré ste vyriešili. Všetko sa deje s nejakým zámerom. Je to úžasné, nemyslíte? Vy ste osoba, ktorú duchovní radcovia predurčili na objasnenie tejto záležitosti.“

Poirot si ju zamyslene premeral. Zaujali ho jej nápadne bystré belasé oči, ktoré napovedali, že prečudesné reči tej dámy sledujú nejaký cieľ.

„Akej záležitosti, pani... pani...“ zvrátil čelo. „Voláte sa Clodová, však? To meno som pred časom niekde započul.“

Energicky prikývla.

„V tlači sa často spomínalo v súvislosti s mojím nešťastným švagrom Gordonom. Bol neuveriteľne bohatý, veľa sa o ňom písalo. Pred rokom zahynul pri bombardovaní – pre nás všetkých to bola strašná rana. Môj muž je Gordon mladší brat. Je lekár. Doktor Lionel Clode... Manžel nevie, že som sa za vami vypravila,“ stišila hlas. „Bol by proti. Už som zistila, že lekári majú veľmi materialistický pohľad na svet, jeho spirituálna stránka im zostáva skrytá. Veria iba vede, ale ja vravím, čo je veda...? Aký je z nej úžitok?“

Na túto otázku napadla Poirotovi jediná odpoveď – podrobný opis zahrňajúci Pasteura, Listera, Davyho bezpečný kahan pre baníkov, zavedenie elektriny do domácností

a stovky ďalších úspechov vedy, no vedel, že toto by pani Cloadová za odpoveď nepokladala. Jej otázka v skutočnosti nebola otázka, len rétorická floskula.

A tak sa vecne opýtal: „Prečo si myslíte, že by som vám vedel pomôcť, pani Cloadová?“

„Veríte na duchov, pán Poirot?“

„Som dobrý katolík,“ odvetil opatrne.

Zmienku o katolíckej viere odbila ľútostivým úsmevom. „Slepota! Cirkev je zaslepená, plná smiešnych predsudkov. Odmieťa vidieť krásu sveta, ktorý je za hranicami toho nášho.“

„O dvanástej mám dôležité stretnutie,“ upozornil ju Poirot premyslene načasovanou poznámkou.

Pani Cloadová sa predklonila.

„Dobre, prejdem k veci. Dokázali by ste vypátrať nezvestnú osobu, pán Poirot?“

Poirot vytiahol obočie.

„Možné by to bolo...“ začal obozretne, „ale polícia, drhá pani Cloadová, by to urobila s menšou námahou ako ja. Majú potrebný aparát.“

Políciu zavrhla jeho návštevníčka rovnako ako predtým katolícku vieru – pohrdlivým mávnutím ruky.

„Nie, pán Poirot. Radcovia z druhého sveta ma nasmerovali k vám. A teraz počúvajte. Môj švagor Gordon sa niekoľko týždňov pred smrťou oženil. Vzal si mladú vdovu, pani Underhayovú. Chúďa žieňa, jej prvý manžel zomrel v Afrike. Tajuplná krajina, tá Afrika, však?“

„Tajuplný kontinent,“ opravil ju. „Áno, dalo by sa povedať. V ktorej časti...“

Skočila mu do reči.

„Stredná Afrika. Domov kadejakých vudu, zombie...“

„Zombie sú v Karibiku.“

Nedala sa vyrušiť.

„... čiernej mágie... čudesných tajných obradov... je to krajina, kde môže človek bez stopy zmiznúť a už o ňom nikto nikdy nepočuje.“

„Nuž áno, vylúčené to nie je,“ prikývol Poirot, „ale to sa môže stať aj na Piccadilly Circus.“

Aj nad Piccadilly pohrdlivo mávla rukou.

„Nedávno sa so mnou dvakrát spojil duch, ktorý sa predstavil ako Robert. Správa znela obidva razy rovnako: Nie mŕtvy... Nevedeli sme, čo si s tým počať, nijakého Roberta sme nepoznali, a keď sme požiadali o niečo, čo by nás naviedlo správnym smerom, trikrát sme dostali toto: R. U., R. U., R. U.! A potom: Odkážte R.“

Robertovi? opýtali sme sa.

Odpoveď znela: Nie, od Roberta! Ide o R. U.! A na našu otázku, čo znamená to U, prišla jasná odpoveď: Malý Blue. Malý Blue. Ha! Už chápete?“

„Nie, nechápem,“ priznal Poirot.

Súcitne naňho pozrela.

„Je to detská riekanka: Malý Blue, malý Blue, spí pod stohom ako drevo. A pod stohom sa povie *under haystack*... U znamená Underhay! Už chápete?“

Poirot prikývol. Radšej sa neopýtal, z akého dôvodu dostali meno Robert vypísané po písmenkách, no pri priezvisku sa tí ich radcovia uchýlili k šifre ako dáka pochybná tajná služba.

„Moja švagriná sa volá Rosaleen,“ triumfálne dokončila pani Cloadová. „Už rozumiete? Pomýlili sme si dve mená na R. Ale zmysel je jasný: Povedzte Rosaleen, že Robert Underhay nie je mŕtvy.“

„Aha... a povedali ste jej to?“

Pani Cloadová sa zarazila. „Veru nie, nepovedala. Vie-

te, ľudia sú takí... skeptickí. Aj Rosaleen, som si istá. A potom, mohlo by ju to rozrušiť – trápila by sa oňho, kde je, čo robí.“

„Okrem toho, že posielala odkazy prostredníctvom duchov? Vskutku zvláštna metóda ako oznámiť, že je v poriadku, nie?“

„Ach, pán Poirot, nie ste zasvätený. Poznámé hádam okolnosti? Chudáka kapitána Underhaya (alebo je major, neviem presne) možno väznia v temnom africkom vnútrozemí. Ale keby sa nám ho podarilo nájsť, pán Poirot... mohli by sme ho vrátiť drahej Rosaleen. Len si predstavte, aká by bola šťastná. Och, pán Poirot, poslali ma za vami duchovia – prosbu zo záhrobia určite neodmietnete.“

Zamyslene sa na ňu zadíval.

„Moje služby nie sú lacné,“ informoval ju pokojne. „Dokonca by sa dalo povedať, že som extrémne drahý. A pomoc, o ktorú žiadate, nie je maličkosť.“

„Nebesá... tak toto je nepríjemné! S manželom na tom momentálne nie sme dobre. Vlastne veľmi zle. Môj drahý muž netuší, do akej šlamastiky som sa dostala. Viete, kúpila som nejaké akcie – na radu zo záhrobia –, no zatiaľ sa im nedarí, práve naopak. Som znepokojená, ich cena sa hrozivo prepadla a obávam sa, že v súčasnosti sú prakticky nepredajné.“ Uprela naňho ustrašený pohľad.

„Manželovi som sa to neodvážila povedať. A vám to vravím iba na vysvetlenie, v akej som situácii. Ale znova spojiť mladý manželský pár je také ušľachtilé poslanie...“

„Za ušľachtilosť, *chère madame*, sa nedajú kúpiť lodné či vlakové lístky ani letenky. Nepokryje náklady na telegraf a kábelogramy či na vypočúvanie svedkov.“

„Ale ak sa naše pátranie skončí úspešne a kapitán Under-

hay sa nájde živý a zdravý, zodpovedne vyhlasujem, že s preplatením výdavkov nebude najmenší problém.“

„Takže ten kapitán Underhay je bohatý?“

„Nuž, to práve nie... ale finančná otázka nebude problém, máte moje slovo.“

Poirot pomaly pokrútil hlavou.

„Je mi ľúto, madam. Moja odpoveď znie nie.“

Bolo ťažké presvedčiť ju, aby sa s tým zmierila.

Keď konečne odišla, zamyslene sa zamračil. Už si spomenul, prečo mu bolo meno Cloade povedomé. Vybavil sa mu rozhovor v klube v deň, keď bol nálet. Nudný dunivý hlas majora Portera, ktorý donekonečna vykladal históriu, o akú nik nestál.

Spomenul si na zašuchotanie novín, majorovu ovisnutú sánku a meravú tvár.

No najviac ho znepokojovalo, že nevie, čo si myslieť o neodbytnej dáme v strednom veku, čo pred chvíľou odišla. Pochabé špiritistické táraniny, rozviaty šál, štrkotanie retiazok a korálikov – a v úplnom protiklade k tomu všetkému prefíkaný záblesk v belasých očiach.

Aký je pravý dôvod, prečo sa za mnou vybrala? Lámal si hlavu. A čo také sa mohlo stať v tom... Pozrel na navštívenku ležiacu na stole. ... Warmsley Vale?

Presne o päť dní si vo večerných novinách všimol krátky oznam, že vo Warmsley Vale, starobyľom mestečku asi tri míle od obľúbeného golfového rezortu Warmsley Heath, došlo k úmrtiu muža menom Enoch Arden.

„Čo sa to v tom Warmsley Vale deje?“ zašomral si popod nos.

PRVÁ ČASŤ

1

Warsley Heath pozostáva z golfového ihriska, dvoch hotelov, niekoľkých prepychových moderných vil s výhľadom na golfovú trávnik, radu obchodov, ktoré pred vojnou patrili medzi luxusné, a železničnej stanice.

Keď vyjdete zo staničnej budovy, po ľavej ruke budete mať rušnú hradsú do Londýna a po pravej úzky poľný chodník označený smerovníkom WARMSLEY VALE, len pre peších.

Warsley Vale je pravý opak Warsley Heathu. Starosvetské trhové mestečko učupené medzi zalesnenými úbočiami sa časom scvrklo na dedinu. Hlavnú ulicu lemujú georgiánske domy, niekoľko krčiem, zopár ošumelých obchodíkov. Človek má dojem, že sa nachádza aspoň sto päťdesiat míľ od Londýna, nie dvadsaťosem. Mondénny Warsley Heath, ktorý sa nezadržateľne rozrastá, obyvatelia Warsley Valu sverne neznášajú.

Na okraji mestečka stojí niekoľko pôvabných domov obklopených príjemnými starosvetskými záhradami. Do jedného z nich, nazývaného starousadlíkmi Biela vila, sa začiatkom jari 1946 po demobilizácii ženského pomocného zboru vrátila Lynn Marchmontová.

Keď sa na tretí deň po príchode zobudila, pozrela z okna svojej spálne na neudržiavaný trávnik a na bresty na lúke za ním a blažene vtiahla nosom vzduch. Sivé ráno vonalo vlhkou hlinou. Posledného dva a pol roka sa jej po tej vôni cnelo. Konečne je opäť doma vo svojej izbičke, na ktorú tak často s nostalgjou spomínala. Vyzliecť uniformu a zno-

va chodiť v tvídovej sukni a pulóvri bola úľava, hoci mole počas vojnových rokov naozaj nelenili!

Za jednotkou Lynn nesmútila, bolo príjemné byť opäť vlastnou paňou, i keď služba v zámorí sa jej veľmi páčila. Prácu mala zaujímavú, bývali aj večierky a kopa zábavy, no každodenná rutina a neustála prítomnosť kolegýň, od ktorých mala občas chuť utiecť, ju už otravovali.

Celé dlhé horúce leto v zámorí na Východe túžobne spomínala na Warmesley Vale, na ich ošarpaný, no príjemne chladný a prívetivý dom. A na svoju drahú mamu.

Lynn matku milovala, hoci jej neraz liezla na nervy. Ďaleko od domova ju ľúbila ešte viac, na podráždenie zabudla. Od clivoty za domovom ju až bolelo pri srdci. Drahá mama vedela byť neznesiteľná, no Lynn by dala všetko na svete, len aby znova počula jej milý, no večne sa ponosujúci hlas. Och, byť tak doma a už nikdy neodísť!

A teraz je späť, prepustená zo služby, voľná ako vták. Do rodného kraja dorazila iba pred troma dňami, no už sa jej zmocňoval zvláštny nepokoj. Doma bolo všetko ako predtým, možno až priveľmi rovnaké – ich dom, mama, Rowley, farma, rodina. Zmenilo sa len to, čo sa nemalo zmeniť. Ona sama.

„Srdiečko...“ ozval sa z prízemia prenikavý hlas pani Marchmontovej. „Donesiem svojmu dievčatku raňajky do postele?“

„Pravdaže nie!“ skríkla Lynn. „Idem dolu.“

Nechápem, prečo ma musí oslovovať moje dievčatko, durdila sa. Veď je to smiešne.

Zbehla dolu schodmi a vošla do jedálne. Raňajky boli mizerné. Lynn si už začínala uvedomovať všeobecný nedostatok aj to, že zháňanie jedla si vyžaduje neprimerané množstvo času a námahy. Mama mala na výpomoc iba po-

merne nespoľahlivú ženu, čo k nim chodievala na štyri predpoludnia v týždni, inak sa o všetko musela postarať sama – o dom, varenie aj upratovanie. Pani Marchmontová mala takmer štyridsať, keď sa jej narodila Lynn, a zdravie jej už neslúžilo. Aj ich finančná situácia sa zmenila, ako si jej dcéra so znepokojením všimla. Nie síce omračujúco veľký, zato pekný a najmä pravidelný príjem, z ktorého pred vojnou pohodlne vyšli, povojnové dane znížili na polovicu. Ceny a výdavky vyleteli nahor.

Toto má byť ten prekrásny nový svet? rozmýšľala Lynn neveselo. Oči jej padli na inzeráty v novinách: Bývalá členka Ženských pomocných zborov RAF hľadá pracovnú pozíciu, kde by ocenili podnikavosť a iniciatívu... Bývalá príslušníčka ženskej jednotky Kráľovských námorných síl hľadá prácu vyžadujúcu organizačné schopnosti a autoritu.

Inzerenty ponúkali vlastnosti ako podnikavosť, iniciatívu, schopnosť viesť iných. Lenže koho hľadal pracovný trh? Osoby schopné variť, upratovať a stenografovať. Usilovných ľudí ochotných drieť a slúžiť.

Lynn sa tým, našťastie, nemusela trápiť, jej cesta bola jasná. Čakal ju sobáš s bratancom Rowleym Cloadom. Zasnúbili sa pred siedmimi rokmi, tesne pred vypuknutím vojny. Za Rowleyho sa túžila vydať odjakživa; keď si vzal do hlavy, že začne farmárčiť, bez výhrad súhlasila. S Rowleym ju čakal dobrý život – možno nie vzrušujúci, možno vyplnený ťažkou prácou, ale ona aj Rowley milovali čerstvý vzduch a radi sa starali o zvieratá.

I keď ich vyhliadky už neboli také ružové, aké im kedysi sľuboval strýko Gordon...

Z úvah ju vytrhol plačlivý hlas pani Marchmontovej: „Písala som ti, srdiečko moje, aká to bola pre nás všetkých hrozná rana. Gordon bol v Anglicku iba dva dni. Ani sme